

засвистѣло въ комина. Обърнала се — нищо. Само купъ сажди на огнището.

Баба Хаджийка помислила, че се извила буря и зашляпала ситото. Но шляпнала не шляпнала два-три пжти, и ржцетѣ ѝ се пресѣкли. Изтървала ситото и се килнала назадъ. Тогава нѣщо започнало да я мачка, да впива огнени нокти въ гърлото ѝ. Следъ това нѣщото полазило и върху дѣда Хаджия, който спѣлъ до стената, че го мачкало, мачкало — едва го не уморило.

А когато пропѣли пѣтди, вампирътъ като хала изфучалъ презъ комина. Цѣла кола сажди се сринали следъ него.

Баба Хаджийка и дѣдо Хаджия се свѣстили чакъ на сутринъта. Тѣ намѣрили брашното разпилѣно изъ стаята, а чергитѣ струпани на единъ купъ задъ вратата.

Видѣли се въ чудо и Хаджията и селото, което не можело да спи отъ воя на кучетата. Почнали да питатъ и разпитватъ, какъ да се оттърватъ отъ вампира. Светявали вода и масло на гроба на дѣда Станча, чель попъ Стратьо молитва за успокоение, ала нищо не помогнало. Дори вампирътъ започналъ да броди посрѣдъ день като сѣнка изъ нивитѣ да мачка хора и добитъкъ. Види се — разлютили го бѣха.

Най-сетне циганка нѣкоя ги подучила да идатъ въ Стамбулъ града при Хасанъ ходжа. Той щѣлъ да имъ даде книжка, която щѣла да ги от-

веде на мѣстото, дето се крие вампирътъ, да го погубятъ.

Дрѣпналъ се самъ дѣдо Хаджия, та въ Стамбулъ. Ходжата го разпиталъ за пакоститѣ, които вампирътъ правѣлъ, па се захлупилъ по очи върху едно шарено чердже и се молилъ докато слънцето залѣзло. Следъ това съ вжгленъ написалъ нѣщо върху една бѣла книжка, далъ я на Хаджията и рекълъ:

— Изковете деветъ шиша отъ вехто желѣзо. Следъ това вържете тази книжка съ червенъ конецъ и на день, на Тодоровдень, я пустнете. Дано на този день се случи времето вѣтровито, та лесно да се носи книжката. Литне ли — вие по нея. Дето се залепи — тамъ е вампирътъ. Наобиколете мѣстото и мушкайте съ шишоветѣ. Ще мушкате, докато кръвь потече.

Върналъ се Хаджията. Събралъ цѣло село и имъ разправилъ, какво заржчалъ ходжата. Поржчали шишоветѣ у Димиръ циганина и на Тодоровдень пустнали книжката. Било следъ черква. Конецътъ, за който вързали книжката, държалъ епитропътъ. Било студено и подухвалъ остъръ вѣтъръ. Вързаната книжка се понесла къмъ гробищата, а всички по нея. Хвърчала тя, обикаляла, докато най-после се лепнала на черницата, за която ме питате. Тогава хората съ шишоветѣ я наобиколили и започнали да я мушкатъ. Три часа време мушкали. Направили на реше-